

СЬОГОДНІ
В НОМЕРІ:

◆ У ЦЕНТРИ УВАГИ –
ПАСАЖИРСЬКІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

Стор 2

◆ ЯК НЕ ПЛАТИТИ ЗАЙВОГО
ЗА ВОДУ І ТЕПЛО

Стор. 2

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 17–18 (13718-13719), 1 БЕРЕЗНЯ 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.

Рідна мова – це те най-дорожче, що є в житті кожного народу, ота жива скованка людського духу, його багата скарбниця, в яку він складає і своє давнє життя, і свої сподівання. Мова – це не тільки засіб спілкування, але й основний інструмент, який дозволяє людині дати визначення культурі, історії рідного краю та родоводу, тобто дає можливість самоідентифікувати себе у просторі. Для кожного народу мова стає ніби другою природою, що оточує його, живе з ним всюди і

Від рідного слова сил набирається, ніколи й ніде його не цурайся

завжди. Без неї, як і без сонця, повітря, рослин, людина не може існувати. Як великим нещастям обертається нищення природи, так і боляче б'є по народовім зреченням рідної мови чи навіть неповага до неї, що є рівноцінним неповазі до батька й матері.

обдарованими співаками.

Тамара Саакян, Олександра Федунова, Софія Римар, Катерина Зінченко, Дар'я Савченко (клас викладача Лесі Крижевської та заслуженого діяча мистецтв України Тамари Павленко) заворожили присутніх майстерним вокалом. Гітарист Арсеній Римлянський (викл. Тамара Фелдеш) не лише акомпанував юній співачці Софії Римар, а й виконав інструментальний твір японського композитора «Ностальгія», чим довів, що музика – це універсальна мова, яку розуміють усі народи світу.

На завершення свята прозвучала пісня композитора Лесі Горової «Україна – це світло», а щирі оплески глядачів-дітей підтвердили, що соціальні функції мови надзвичайно широкі.

Олена Крищенко

Аеропорт у Білій Церкві стане сучасним cargo-терміналом

Нещодавно міністр інфраструктури України Володимир Омелян відвідав комунальне підприємство «Білоцерківський вантажний авіаційний комплекс» (КП «БВАК»).

Він зустрівся з трудовими колективами авіапідприємств КП «БВАК», ТОВ «Авіамір» і ПрАТ «Україна-Аероальянс» та подякував працівникам за збереження технічної бази з ремонту літаків, а також за віру та прагнення розвивати авіаремонтну галузь.

Директор КП «БВАК» Сергій Кандауров ознайомив В. Омеляна з одним із найбільших літакових ангарів, де проводиться технічне обслуговування повітряних суден, детально розповів про технічну базу авіакомплексу, можливості та перспективи створення тут мультимодального транспортного вузла.

«Попит на наші послуги надалі лише зростатиме. Після відкриття міжнародного пункту пропуску через кордон на аеродромі ми очікуємо до 300 зліт-посадок на рік. Згодом це стане потужною базою для організації міжнародних карго-перевезень за мультимодальним принципом», – зазначив директор Сергій Кандауров.

Очільник Мінінфраструктури Володимир Омелян особисто проінспектував стан зліт-посадкової смуги, відмітивши, що цей проект має всі можливості для успішної реалізації.

«Міністерство всіляко готове дополучитися до співпраці, щоб розробити концепцію сучасного карго-терміналу (карго – те саме, що вантаж), внаслідок чого посилиться і база з ремонту літаків. Ваше підприємство здатне зайняти нішу з технічного обслуговування та ремонту сучасних типів вантажних літаків. Ми зробимо спільну якісну зміну саме в цьому місті та на вашому підприємстві. А отже, це будуть нові високооплачувані робочі місця та суттєвий розвиток всього регіону», – зауважив Володимир Омелян.

За його словами, у планах Мінінфраструктури на цей рік – виготовлення проектної документації, після чого ключовим стане пошук і залучення міжнародних інвестицій.

Прес-служба КП «Білоцерківський вантажний авіаційний комплекс»

Ti, хто пішов у безсмертя

Час тоді, здавалось, зупинився, перетворившись на щось зблонене й тяжке, відміряне лише дзвоном Свято-Михайлівського собору. Все у порівнянні з Майданом стало другорядним. Погляди українців, яким не вдалося доєднатися до людей у Києві та котрі всіляко допомагали, як могли, із тилу, не відривалися від новинних стрічок. Погляди тих, хто був там, віпиралися в пащі рушниць. Гімн і Тризуб перетворилися на зброю супроти земляків, яким наші символи чухі й відразні. Революція Гідності повернула багатьом із нас усвідомлення того, ким ми є. Україна всередині нас самих тоді перемогла. Але до блакитного і жовтого кольорів її прапора, що повсякчас перетворюється на бойовий стяг, додався червоний – від крові. Небесна сотня освятила власними життями боротьбу народу за волю, і кожен, хто став до її лав, досі з нами. Бо герой насправді не вмирає.

Пам'ять про них закарбовано у наших серцях і навіть у календарній даті. Адже указом Президента України, на знак вшанування відваги, сили духу і стійкості громадян, які віддали своє життя, захищаючи ідеали демократії, відстоюючи права і свободи людини, європейське майбутнє нашої країни, 20 лютого визначено Днем героя Небесної сотні.

Тож нещодавно білоцерківська громада вшанувала пам'ять тих найдостойніших синів і дочек України, які загинули за її майбутнє. Біля меморіалу до велелюдного зібрання звернувся секретар міської ради Вадим Кошель. Він підкреслив, що саме Майдан зупинив беззбройне захоплення України, саме завдяки йому над нашими містами й селами майорить рідний прапор, а не російський триколор. Посадовець наголосив, що нинішнє покоління має завершити справу, которую розпочала Небесна сотня. Аби майбутні не знали більше війн і революцій.

До присутніх звернувся також Благочинний Білоцерківського району Православної Церкви України, настоятель парафії Покрови Божої Матері священик Микола Гопайнич. За душами полеглих на Майдані та Східному фронті було здійснено поминальний молебень.

Білоцерківці ж принесли до портретів Героїв Небесної сотні квіти і запалили сто свічок-лампадок на знак шані і пам'яті. Ми берегтимо спогади. З-перед наших очей не зникне жорстокий розгін мітингувальників у ніч з 29 на 30 листопада 2013-го, не розвідуться чорні стовпи диму від багать, не відміться кривавий четвер 19 лютого, не знеціниться місяці боротьби, і кача пливтиме рікою сліз. По п'ятьох роках у душах нічого не вляглося, бо рани, завдані прямо-місінько в серце, – завжди свіжі. І хай тих шрамів уже в три ряди, та ми не носитимемо їх намарно, і кожен українець зробить усе, аби не було соромно перед своїми нащадками і тими, хто пішов у безсмертя. Хочу в це вірити!

Богдан Храбуст

«Майдан від першої особи. Регіональний вимір»

Книгу з такою назвою, видану Українським інститутом національної пам'яті, 22 лютого презентували в Білій Церкві.

У виданні подані фрагменти спогадів учасників та очевидців протестних акцій у регіонах, що відбувалися під час Революції Гідності. Інтер'ю зібрані робочими групами, до яких увійшли історики, музеїсти, архівісти, журналісти, громадські активісти. Фрагменти спогадів доповнені джерелами документального характеру, дописами із соціальних мереж, світлинами, агітаційними матеріалами.

Метою видання є спроба реконструкції подій, які відбувалися не лише на столичній площі, а й по всій Україні, вони покликані сприяти збереженню пам'яті про Майдан та його учасників.

Секретар Білоцерківської міської ради Вадим Кошель поділився з присутніми своїми спогадами: «Кожен, хто

зімав бруківку на Хрестатику, вкладав замість неї свою душу. Після подій на Майдані ми підняли на новий рівень наш Гімн: він перестав бути просто піснею, натомість став піснею гідності та свідомості. Те, що пережила тоді вся Україна, змінило всіх нас назавжди».

Білоцерківці також зробили значний внесок у Революцію Гідності, проте, на жаль, у рамках цього проекту не було можливості в повному обсязі висвітлити те, що відбувалося тоді в нашому місті. Тому вже під час презентації своїми письмовими спогадами, світлинами, листівками поділилися безпосередні учасники тих буревійних акцій.

Організатори заходу сподіваються, що отримані письмові спогади наших земляків лягуть в основу майбутньої книги про події, які відбувалися в Білій Церкві під час Революції Гідності.

3 офіційних джерел

Нарада у новому форматі?

Все про пасажирські перевезення в Білій Церкві. Таку тему мала відкрита зустріч, яка відбулася 21 лютого. В ній взяли участь представники влади та громадських організацій, депутати міської ради, мешканці міста та головне – керівники автотранспортних підприємств. Питання, які розглядалися, стосувалися розвитку комунального транспорту, власне організації пасажирських перевезень, в тому числі й пільговиків, підвищення культури обслуговування водіями автобусів, встановлення валідаторів тощо. Звичайно ж, йшлося і про підвищення вартості проїзду в громадському транспорті, а також про стан проведення громадської експертизи щодо цього питання.

◆ Відразу зауважимо, зустріч ця була непростою. Емоції доповідачів, причому як представників громадськості, влади, так і перевізників, часом просто зашокували. Звісно, питання пасажирських перевезень складне, воно набуло в нашому місті особливого значення – хтось у цьому контексті займається популізмом, а хтось намагається відстоювати права білоцерківців. Та як би там не було, а домовлятися всім сторонам якось треба.

◆ Тож заступник міського голови О. Поляруш зауважив, що наради в такому форматі планують проводити щотижня. Розпочати вирішили з транспортної галузі. Таким чином люди зможуть задати питання, які їх турбують, безпосередньо перевізникам. Якщо на практиці подібні зустрічі матимуть позитивний результат, то їх проводитимуть і по інших галузях.

◆ З максимальною відповідальністю до теми пасажирських перевезень, зокрема й щодо питання підвищення тарифу на проїзд, закликав поставитися всіх зацікавлених осіб і народний депутат Хвича Мепарішвілі. І наголосив, що тут потрібно ухвалити виважене рішення, яке задовольнятиме і перевізників, і пасажирів.

◆ Про перспективи розвитку комунального транспорту доповідав О. Поляруш. Він зауважив, що 2018-го року в місті затвердили нову програму розвитку автомобільного транспорту. Також було вивчено умови близько 15 лізингових компаній (українських та іноземних), щоб вибрати ті, які пропонують найкращі умови для співпраці. Крім того, 7 лютого під час сесії міської ради виділено 5 млн грн на купівлі нового сучасного тролейбуса.

◆ Олена Шевченко, начальник відділу транспорту та зв'язку міської ради, розповіла, що автобуси «Богдан» й «Атаман» обслуговували у 2017 році тільки 14 і 22 маршрут. Тепер же машини такого типу вийшли й на інші маршрути. Загалом приблизно 70% рухомого складу підприємств-перевізників відповідають вимогам міських перевезень. 97% машин обладнані GPS-навігаторами, 69% – засобами візуального та звукового оголошення зупинок, 84% – відеореєстраторами (внутрішніми й зовнішніми). Надалі від перевізників вимагатимуть ще й забезпечення форменным одягом. Звичайно ж, особлива увага приділяється виконанню інвестиційних зобов’язань перевізниками. При міром, у 2018 році ТОВ «Транссіті» закупило 8 нових автобусів марки «Атаман», ПАТ «Білоцерківський авто-

бусний парк» – 3 нові «Рути», ТОВ «Епітранс» – автобус «Атаман», шість «Богданів» вийшло на маршрути від ПП «КАН».

◆ О. Шевченко до того ж розповіла, що протягом 2018 року в місті встановлено 26 сучасних скляних зупинок, на яких розміщено графіки руху громадського транспорту. Відтак помітні зрушенні в галузі вже є.

◆ Натомість депутат А. Король, В. Бабенко наголосували, що в першу чергу треба розвивати саме комунальний транспорт (в тому числі й тролейбусне управління), виділяти на нього кошти. Їх підтримали й інші присутні у залі, а також обговорили питання закупівлі тролейбусів у лізинг.

◆ Активність серед присутніх зросла, коли слово дали власне перевізникам.

◆ Спочатку до всіх звернувся начальник КП БМР «Тролейбусне управління» Володимир Вахній. Він розповів, що на підприємстві є 24 тролейбуси, на лінії з них щодня виходять 17-18 одиниць. Деякі з них підлягають капремонту, що, до речі, управління намагається робити власними силами й коштами, а деякі – взагалі списанню. Крім того, капітального ремонту потребує контактна мережа й пріміщення підстанцій та контактних мереж.

◆ В. Вахній наголосив, що жодної скарги від білоцерківців до управління не надходило. А значна частина громадян у тролейбусах – це пільговики. На одного платного пасажира в них 4 – безплатних. Цьогочі тролейбусне управління подало до міської ради розрахунки коштів, які необхідні для заміни контактної мережі. А це 2,8 млн гривень. Ще 10 мільйонів потрібні, щоб придбати 2 нові тролейбуси. Вже мають в управлінні й плани на 2020 рік. Йдеться про виділення коштів на закупівлю 3 тролейбусів і ремонт підстанцій та контактних мереж.

◆ А ось директор ПАТ «Білоцерківський автобусний парк» Андрій Старинко, в свою чергу, сказав, що коли підприємство виходило на конкурс, то пропонувало марку автобусів «Неоплан». Вони їздили на 19 маршруті. Проте сьогодні ці машини економічно не вигідні, тому були замінені на «Рути», які теж відповідають умовам договорів. Звичайно, Автобусний парк намагається виконувати свої інвестиційні зобов’язання, але ж і білоцерківці мають розуміти, що тариф на проїзд, який нині діє в місті, не відповідає дійсності, зауважив А. Старинко.

◆ На перегляді тарифу наголосував і засновник ТОВ «Транссіті» Юрій Нестерчук. Він зазначив, що його підприємство дотримується своїх зобов’язань згідно з

умовами конкурсу. Але для того, щоб виконувати їх надалі та якісно обслуговувати пасажирів, потрібно переглянути нинішню вартість проїзду. Також Юрій Вікторович закликав Громадську раду об’єктивно і реально обґрунтувати тариф. І запевнив, що до співпраці готовий.

◆ Та найгарячіше в залі стало тоді, коли слово дали представникам громадських організацій, мешканцям міста. Люди нарікали на недотримання інтервалу руху автобусів, неналежну поведінку водіїв, відмову перевозити пільговиків. Обговорення цих проблемних питань, здавалося, сяянуло апогею – учасники дискусії перебивали один одного, кричали, доходило навіть до особистих образів. У цьому гармидері справді непросто було висловити свою думку чи почути голос біляжного.

◆ Так, дуже емоційно виступив ліквідатор Анатолій Медведів. Він скаржився на водіїв 14 маршруту, які просто відмовляються його возити, ображають і навіть не зупиняються на зупинці, коли він там стоїть.

◆ Зі скаргою на водіїв 14-го прийшла й багатодітна маті. Вона заявила, що її дітям також відмовляють у безкоштовному проїзді. А цю ж пільгу їм гарантує держава. Щоб вирішити цей конфлікт, на нараду навіть запросили водія маршрутки. Проте, як з’ясувалося пізніше, викликали не того. Зрештою жінці порадили бути уважнішими й записувати не лише номер машини, а й прізвище водія.

◆ Насамкінець дійшли й до питання щодо громадської експертізи. Про неї розповіла член Громадської ради при виконавчому комітеті Вікторія Рудешко. Зокрема, вона зауважила, що частину документів уже проаналізовано. Тепер, щоб перевірити обґрунтованість тарифу, потрібно ще визначити пасажиропотік по кожному з маршрутів. Робоча група рахуватиме пасажирів за 4 дні – 2 робочі й 2 вихідні.

◆ Згідно з попередніми підрахунками, вже стало зрозуміло, що в місті є так звані невигідні маршрути. Їхня протяжність невелика, а витрати на обслуговування такі ж, як на популярних напрямках. Отже, вартість проїзду там не може бути, як на інших. Однак учасники наради не підтримали такий варіант, бо переконані – тариф на всіх маршрутах повинен бути однаковий.

◆ На завершення О. Поляруш висловив сподівання, що такі зустрічі стануть регулярними. Адже тільки разом обговоривши проблемні питання, можна ухвалити правильні рішення.

Юлія Штонда

Хвича Мепарішвілі: Максимально сприятиму тому, щоб Біла Церква динамічно розвивалася, ставала комфортним і привабливим містом

Хвичу Мепарішвілі називають активним лобістом Білої Церкви у Верховній Раді. Завдяки його зусиллям місто отримує величезні фінансові вливання з державного бюджету. Лише торік на соціально-економічний розвиток Біла Церкви за сприяння Мепарішвілі отримала близько 150 млн грн. Тож про те, на реалізацію яких проектів були витрачені ці кошти, а також про плани на найближчу перспективу говоримо з народним депутатом від партії «Народний фронт» Хвичею Мепарішвілі.

– Насправді минулого року в Білій Церкві було реалізовано чимало важливих проектів. Насамперед, відмінно початок капітального ремонту міського стадіону «Трудові резерви». У 2018 році на його реконструкцію з держбюджету було виділено 20 млн грн. Наразі вже завершено облаштування футбольного поля, встановлено системи автоматичного поливу та дренажу. Хочу вірити, що оновлені «Трудові резерви» вдихнуть нове життя у розвиток спорту в місті.

Так само з держбюджету було виділено майже 24 млн грн на ремонт Горбатого мосту. Зазначу, що цю важливу для міста споруду за 75 років жодного разу не ремонтували. Також улітку був відкритий наземний перехід через залізницю, що поєднав 4-й мікрорайон і вулицю Павличенко. Це унікальний пішохідний перехід, перший такий в Україні. Він має весь комплекс заходів безпеки – дорожні знаки, горизонтальну розмітку, світлову сигналізацію, спеціальні огороження лабіринтового типу.

Крім того, були здійснені роботи із заміни покрівлі навчального корпусу Технолого-економічного коледжу БНАУ. Розпочато облаштування тротуарів і пішохідних доріжок в окремих районах міста, на що в рамках субвенції на соціально-економічний розвиток виділено 1,5 млн грн. Також у Білій Церкві активно реалізовувався проект зі встановленням загальнобудинкових лічильників тепла.

– **Торік за Вашого сприяння розпочалася реалізація проектів, які мають на меті поліпшення екологічного стану водойми міста. Розкажіть більш детально про цю ініціативу.**

– Так, дійсно, в минулому році вдалося досягти певних успіхів у вирішенні проблемних екологічних питань. За моєї ініціативи з держбюджету було виділено близько 9 млн гривень на виконання заходів для поліпшення гідрологічного режиму та екологічного стану обвідного каналу навколо острова «Дитинство» та облаштування території озера поблизу храму Покрови Божої Матері. Планується також подальша реконструкція «Трудових резервів». Буде закуплено необхідне обладнання у міську лікарню №2 і половиною будинок. Також триватиме ремонт і благоустрій прибудинкових територій по вулиці Леваневського, 47/1, 55 та 57, на ці потреби уже виділено субвенцію з держбюджету в розмірі 3 млн грн. Буде реконструйований міст «Дружба», облаштований підземний залізничний перехід по вул. Східній.

Серед основних завдань – закінчити будівництво об’їзної дороги. Нарешті затверджено детальний план території для її будівництва в адміністративних межах Шкарівської та Маловільшанської сільських рад. Разом з однодумцями ми йшли до вирішення цього важливого питання понад півроку. І це ще не повний перелік проектів. Єдине, що можу сказати, що буду продовжувати працювати над тим, щоб із державного бюджету в Білій Церкві потрапляло якомога більше коштів на соціально-економічний розвиток.

Взагалі я готовий всіляко сприяти тому, щоб Біла Церква динамічно розвивалася, ставала комфортним і привабливим містом.

Вікторія Власенко

Як не платити зайве за воду і тепло?

У 2019 році почне діяти нова методика розподілу спожитих комунальних послуг між мешканцями багатоповерхівок. У чому полягають зміни та як економити за нових умов, розповідає Центр громадського моніторингу та контролю.

Облік за лічильником

Відповідно до закону «Про комерційний облік теплової енергії та водопостачання», всі житлові об’єкти необхідно обладнати зовнішніми приладами обліку гарячої та холодної води і тепла. Загальнобудинкові лічильники може встановити оператор зовнішніх інженерних мереж (наприклад, місцевий водоканал чи теплоенерго). Вартість приладу і його встановлення буде розподілена між споживачами і додана до тарифу.

Мешканці будинку можуть також купити лічильник самі, попередивши про це відповідну службу й оплативши його встановлення. Крім того, обладнати багатоповерхівки загальними лічильниками може за свій кошт місцева влада.

Згідно з новими умовами, зовнішній облік гарячої води та тепла буде здійснюватися за відсутність загальних лічильників води і тепла у багатоквартирних будинках.

Спорядку договори

Наявність загального лічильника у будинку дозволяє мешканцям сплачувати лише за фактично отримані послуги. Однак вона не скасовує необхідності мати індивідуальні прилади обліку в квартирах. Адже нова методика передбачає, що небаланс, тобто різницю між показниками загального та суми квартирних лічильників, додатково оплачуватимуть мешканці будинку. Якщо всі жителі мають власні лічильники, то перевірати розподілятимуть пропорційно до споживання кожної квартири. Якщо ж не в усіх є лічильник у помешканні, тоді небаланс ляже на їхні плечі

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПЛАНОВАНУ ДІЯЛЬНІСТЬ, ЯКА ПІДЛЯГАЄ ОЦІНЦІ ВПЛИВУ НА ДОВКІЛЛЯ
ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ПІЩАНСЬКЕ» (ЄДРПОУ 03755377)
ІНФОРМУЄ ПРО НАМІР ПРОВАДИТИ ПЛАНОВАНУ ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ОЦІНКУ ЇЇ ВПЛИВУ НА ДОВКІЛЛЯ

1. Інформація про суб'єкт господарювання:

09100, Київська область, м. Біла Церква, вул. Леваневського, 68-А.
Тел. (044)209-51-07.

2. Планована діяльність, її характеристика, технічні альтернативи.

Планована діяльність, її характеристика.

Видобування піску будівельного на земельній ділянці площею 12,97 га родовища Піщанське-2, розташованого на землях Белоцерківської районної ради Київської області.

Технічна альтернатива 1.

Виходячи з гідрогеологічних умов родовища, умов залягання корисної копалини та специфічних гірничо-геологічних умов ділянки (наявність старого відпрацьованого кар'єру в північній частині ділянки та кустарного кар'єру-водоймища – у центральній частині), розробку родовища передбачається вести кар'єром із застосуванням: – для розробки необводненої гірничої маси – засобів механізації (екскаватора гіdraulічного, бульдозера, навантажувача фронтального тощо); – обводненого піску та частини сухого піску – за допомогою засобів гідромеханізації. Корисна копалина видобувається після зінімання ґрунтово-рослинного шару та вимання розкривних порід в обсягах, необхідних для здійснення планованої діяльності. Метод, з використанням засобів гідромеханізації застосовують тоді, коли поклади піску знаходяться в обводненому стані. Перевага даного методу, у порівнянні з методом видобутку із попереднім осушенням кар'єрного поля, є відсутність впливу на атмосферне середовище (пиління, викилювання газів).

Технічна альтернатива 2.

В якості технічної альтернативи 2 запропонований варіант відпрацювання затверджених запасів родовища за наступною технологічною схемою:

- необводнена частина піску розробляється за допомогою засобів малої механізації екскаватора гіdraulічного або навантажувача фронтального тощо;
- видобуток обводнених пісків, які залягають нижче рівня водоносності горизонту і до меж затверджених запасів, здійснюється з попереднім осушенням кар'єрного поля, а сама розробка піску – за допомогою обладнання, яке використовується на видобутку не обводненої частини.

Запропонований варіант по відношенню до технічної альтернативи 1 характеризується рядом негативних факторів, а саме:

- необхідністю впровадження попереднього осушування кар'єрного поля по причині неможливості припинення суфозійного винесу піску з укосів обводненого піску;
- необхідністю будівництва відкритого кар'єрного водовідливу з відкачуванням води і подальшим скиданням у водний об'єкт.

3. Місце провадження планованої діяльності, територіальні альтернативи.

ТОВ «ПІЩАНСЬКЕ» за власні кошти зробило геолого-економічну оцінку родовища Піщанське-2 з метою отримання спеціального дозволу на користування надрами та подальшої розробки родовища піску.

Місце провадження планованої діяльності: територіальна альтернатива 1.

Місце провадження планованої діяльності за територіальною альтернативою 1 зумовлене місцем розташування родовища та обмежене наявністю розкривних запасів корисної копалини родовища. Ділянка Піщанська-2 будівельного піску розташована в Белоцерківському районі Київської області, в 8-ми км на північний схід від залишичної станції «Біла Церква» на лівому березі р. Протока (мал. 1.1., мал. 1.2.).

На земельній ділянці відсутні об'єкти капітального будівництва та наземних інженерних мереж. Ділянка не використовується для сільськогосподарських потреб, а знаходитьться на землях запасу Піщанської сільської ради.

Ділянка панується до розробки ТОВ «Піщанське» на підставі рішення Піщанської сільської ради та реєстрації робіт за формою 3-ГР №У-18-241/1 від 18.07.2018 р.

Географічні координати родовища:

№ точки Географічні координати

ПнШ	СхД
1	49° 48' 32"
2	49° 48' 36"
3	49° 48' 38"
4	49° 48' 41"
5	49° 48' 30"
6	49° 48' 19"
5*	49° 48' 20"
6*	49° 48' 23"
1*	49° 48' 27"
Площа	

На площі ділянки відсутні будівлі, підземні та наземні комунікації, що потребують охоронних зон.

Найближча житлова забудова знаходитьться в північно-східному напрямі від найближчого джерела викидів на відстані 540 м.

Територія аркуша М-36-XIX (Біла Церква) та М-36-ХV (Умань) площею 10781 км² розташована в межах Київської, Черкаської та Кіровоградської (невелика частина) областей. Обмежена географічними координатами 48°40'-50°50' північної широти та 30°00'-31°00' східної довготи. В орографічному відношенні належить до Придніпровської височини та Київського плато, умовна границя між якими проходить по р. Рось.

Місце провадження планованої діяльності: територіальна альтернатива 2.

Територіальна альтернатива – відмова від реалізації планованої діяльності та зміни цільового призначення земельної ділянки. Зазначена альтернатива не розглядається, оскільки підприємство має спеціальний дозвіл на користування надр з метою геологічного вивчення піску Піщансько-2 родовища в якості будівельної сировини. Відмова від зміни цільового призначення приведе до порушення вимог земельного законодавства – використання даної ділянки не за призначенням.

4. Соціально-економічний вплив планованої діяльності.

Вплив на соціальні середовища носить позитивний характер. Найбільш важливими із соціально-економічних факторів є можливість поповнення місцевого бюджету (в т. ч. сплати рентної плати за користування надрами) і поліпшення загальні соціально-економічні ситуації в районі, а також забезпечення промисловості будівельними матеріалами. В цілому вплив планованої діяльності об'єкта на соціальні середовища можна оцінити як допустимий.

5. Загальні технічні характеристики, у тому числі параметри планованої діяльності (потужність, довжина, площа, обсяг виробництва тощо).

Загальні балансові запаси Піщансько-2 родовища пісків, затверджені протоколом ДКЗ України №4470 від 10.08.2018 р., становлять: – за категорією С1 – 256,0 тис. м³, в томі числі обводнені С2-613,0 тис. м³.

Проектна потужність відвантаження піску будівельного кінцевому споживачеві буде складати 200,0 тис. м³/рік. Для зняття ґрунтово-рослинного шару, вимання розкривних порід та розробки сухого піску (в т. ч. з карт намиву) буде задіяне наступне обладнання: гіdraulічний екскаватор, фронтальний навантажувач, бульдозер та власні або підрядні автомобільно-самоскиди в/п 12:40 т. Для підводного способу розробки родовища додатково буде задіяний засоби гідромеханізації та плавучій береговій пульпопроводами. При підводному способі розробки добута з родовища піщана суміш (пульпа) транспортується по плавучому і береговому пульпопроводах та складається на дві карти намиву (в межах земельного відводу підприємства) для його зневоднення та подальшої реалізації споживачам. До складу об'єкта, що передбачається для розробки родовища, також входить тимчасовий промисловий майданчик, обладнаний мобільними спорудами контейнерного типу, необхідними об'єктами матеріального та енергетичного господарства, та тимчасові внутрішні відвали. Режим роботи підприємства цілорічний. Відновлення порушеніх земель гірничими роботами передбачене після повного відвантаження запасів корисної копалини.

6. Екологічні та інші обмеження планованої діяльності за альтернативами.

Щодо технічної альтернативи 1.

Екологічні та інші обмеження планової діяльності встановлюються згідно з чинним законодавством України:

Видобування піску будівельного на земельній ділянці площею 12,97 га Піщансько-2 родовища:

- викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря не повинні перевищувати граничнодопустимих концентрацій на межі санітарно-

захисної зони об'єкта планованої діяльності. Згідно з «Державними санітарними правилами планування та забудови населених пунктів», затвердженими наказом Міністерства охорони здоров'я України від 19.06.96 р. № 173, для IV класу підприємств, санітарно-захисна зона становить 100 м;

- рівень акустичного забруднення не повинен перевищувати нормативні значення;
- дотримання вимог щодо раціонального використання природних ресурсів, охорони надр, водного середовища тощо;
- захист земель від ерозії, підтоплення, забруднення, забруднення відходами виробництва;
- відновлення та рекультивація земель, які зазнали змін у структурі рельєфу, екологічному стані ґрунтів і материнських порід та у гідрологічному режимі внаслідок проведення гірничодобувних робіт;
- здійснення постійного контролю технічного стану кар'єрної техніки та обладнання.

Щодо технічної альтернативи 2.

Аналігично до технічної альтернативи 1.

Щодо територіальної альтернативи 1:

- відпрацювання запасів корисної копалини по площі і на глибину затвердженіх запасів родовища;
- дотримання розмірів санітарно-захисної зони об'єкта.

Щодо територіальної альтернативи 2.

Не розглядається, оскільки результатом реалізації територіальної альтернативи 2 є відмова від планованої діяльності.

7. Необхідна екологічна підготовка і захист території за альтернативами.

Щодо технічної альтернативи 1.

Видобування піску будівельного на земельній ділянці площею 12,97 га Піщансько-2 родовища:

- Перед початком здійснення видобувних робіт передбачається:
- зняття ґрунтово-рослинного шару з переміщенням і складуванням в бути для подальшої рекультивації порушеніх площ;
- підтримка існуючих та облаштування нових доріг для транспортування гірничої маси.

Під час здійснення видобувних робіт передбачається:

- дотримання технології, передбаченою проектом розробки та рекультивації родовища;
- виконання заходів щодо інженерної підготовки та захисту території від несприятливих природних явищ (зсуви, ерозії, зміїв тощо) із врахуванням результатів інженерно-геологічних вишукувань.

Після повного відвантаження запасів родовища передбачається гірничо-технічна рекультивація та відновлення земель, порушеніх гірничими роботами.

Щодо технічної альтернативи 2.

Видобування піску будівельного на земельній ділянці площею 12,97 га Піщансько-2 родовища.

- Перед початком здійснення видобувних робіт передбачається:
- зняття ґрунтово-рослинного шару з переміщенням і складуванням в бути для подальшої рекультивації порушеніх площ;
- відновлення заходів щодо інженерної підготовки та захисту території від несприятливих природних явищ (зсуви, ерозії, зміїв тощо) із врахуванням результатів інженерно-геологічних вишукувань.

Білоцерківська громадська організація інвалідів-ліквідаторів Чорнобиля вітає з днем народження членів організації, які народилися у лютому:

Запальський А.С., Давиденко О.І., Степаненко І.А., Бойко О.Л.,
Маркевич Е.Й., Євдокімов С.О., Рябоконь В.А., Тарасенко Ю.Г., Платонов О.М., Степанюк П.В., Романіца М.М., Мельник В.Г., Шабуневич В.Д.,
Уразов В.І., Скрипка П.Х., Кацалян Н.П., Кривокалінський П.М., Свистун Г.І., Яременко О.В., Яринко Ю.П., Памшев О.М., Круглій О.Г.,
Джура М.Я., Костенко С.А., Томашевський В.П., Кулаковський В.Д.

Бажаємо Вам життя прожити
Без сліз, без горя, без біди.
Нехай воно щасливим буде
Сьогодні, завтра і завжди!

З повагою – М.М. Романіца, голова організації

Півороти добра легко, які поряд однодумці

Цього разу відівідала своїх любих друзів – вихованців Білоцерківського дитячого будинку-інтернату. Тут проживають особливі дітлахи, але вони – напрочуд щіри. До речі, саме тут є креативні хлопці з досить складною долею, дуже порядні, а найголовніше – вони не втратили віру в людську доброту – Володя та Юрчик, котрі назвали себе гурт «Половина на серця-2 і Ко».

Цікаві презентики – машинки – справжнє ноу-хау (спочатку сама думала, як ними користуватись), хлопцям передав мій Друг з великої літери, президент «Фонду сприяння реформам в Україні», по-чесний дипломат США Алік Тараф. Машинки – круте зі, а пральний порошок знадобиться у господарстві.

Трохи поспілкувалися з хлопцями, вони розповіли про свої нові захоплення. Кожного разу, буваючи в них, отримую нові відчуття. А знаєте, що найбільше вражає? Молоді люди з інвалідністю, ці «дорослі малюки» (так їх називають педагоги), незважаючи ні на що, навчаються, влаштовують свята, концерти і навіть готують театральні вистави.

Перед очима в мене й досі їхній погляд – наївний, доброзичливий, словнений справж-

ньої радості. А як вони щиро тебе зустрічають, тиснуть руку, посміхаються! Серце одразу огортає тепло, а за спиною виростають крила. Завжди рада зустрічі з ними, і кожного разу мене не полишає думка, чому так, за що це їм? Мабуть, щоб зрівняти ваги вселенської несправедливості, кожному з нас варто звернути увагу на себе і стати хоч трохи добрішим...

Алік, серечно дякую вам за мегацікаві подарунки для білоцерківської малечі. Віталію, спасибі тобі за логістику. Разом ми – сила! Йдемо далі!

Надія Карпенко

Доле моя

Доле моя, Україно барвиста,
Чом же поблякло яскраве намисто?
Чом твоя посмішка стала кривою,
Очі байдужими, сукня брудною?

Скільки ще будуть так звані наредепи
Пхати тебе до страшної халепи
І вдовольнити чужинцеві мрію,
Брати «зеленими», мов за повію?
Нене, отямся, хоч ти і не винна,
Бачиш, он жінка, що втратила сина
Десь на війні, а тепер у лахмітті
Має обід у смердючому смітті.

Далі, поглянь, он сидить край дороги
Той, що за тебе віддав свої ноги.
Ні, він не просить, лиш погляд благає,
Не всяк подасть йому, хто ноги має.

Поряд гудуть казино, ресторани,
В буйнім дозвіллі запроданці п'яni,
Голу коханку тримають на пузі,
Мріють про рай в Європейськім Союзі.
Встань, розберися – де свій, а де ворог.
Чуєш, тривожно народ б'є на сполох?
Чом твоя воля страждає в руїнах?
Чом же ще й досі стоїш на колінах!?

Лариса Федченко, село Озерна

Сповідь ветерана

Наша історія

Була неділя. На зеленому листі дерев бриніла вранішня роса, на якій сріблястими зайчиками вигравали сонячні промені. Своїм духмяним розмаїттям пестили душу квіти. Мене полонило почуття радості за красу моєго рідного краю, моєї нененьки-України.

Сьогодні вихідний, можна й відпочити. Зручніше вмостишись у крісло, я занурився у спогади. А допоміг мені старий фотоальбом, гортаючи якого я вдивлявся у пожовкі від часу знімки. В моїй пам'яті, як у кінострічці, пропливало все мое довге та нелегке життя...

Ось я у партізанському загоні. На мене з фото дивляться бойові побратими, що загинули у кровопролитних боях.

Не легкі були і повоєнні роки. Пригадую, як ми, окрилени Великою Перемогою над ворогом, у складних умовах, часто голодні, змушені та невиспани, відбудовували наше місто.

А ось зовсім пожовкі фото – це я у повоєнні п'ятдесяті, як фельдшер міської станції швидкої медичної допомоги опікується пораненими, що постраждали в ДТП.

Далі мій погляд зупинився на знімку, де я з групою медиків під час ліквідації аварії на ЧАЕС. Позаду нас видніється аварійний реактор.

Відклавши альбом убік, я поринув у глибокі сумні спогади. А згадати є що. Раптом, немов наяву, у моїх скронях пролунала тривожна мелодія-клич: «Вставай, страна огромная, вставай на смертний бой!...». Війна! Я ніби побачив, як горять міста і села, душою відчув тугу сивого закривалено-го Дніпра, моєї поневоленої, змішаної з кров'ю української землі. А почув плач осиротілих дітей. На захист країни підня-

Наш загін зривав мости, пускав під укіс німецькі ешелони, здійснювали різні диверсії проти фашистів. При підході англо-американських військ ми вилися в їхні ряди і разом гнали неволовачів аж до Берліна. Мені запам'ятався перший бій, він досі не дає мені спокою. Нашому партизанському загонові було наказано знищити німецьку групу військ, які забарикадувалися у приміщені хімічного заводу на відстані двох кілометрів від бельгійського міста Тамін. Зав'язалася битва. Спочатку німці мали перевагу, оскільки були у прикритті приміщені заводу. Ми ж перебували на відкритій місцевості, тому стали незахищеною мішенню, чим ворог і скористався, поливаючи нас шквалом автоматного вогню. У відчай, з труднощами і втратами нам все-таки вдалося проникнути у приміщення заводу і повністю знищити супротивника. В цьому бою загинув мій

«Пам'яті нетлінні сторінки»

З нагоди 30-річчя виведення військ з Афганістану в міській виставковій залі відкрито виставку творів знаного в місті професійного фотографа Леоніда Бойка «Пам'яті нетлінні сторінки».

Знімки для експозиції Леонід Леонідович збирал протягом 25 років, від часу складання капсули на місці побудови пам'ятника воїнам-афганцям. Історичні світlinи з сімейних альбомів надали її учасники бойових дій в Афганістані та родичі полеглих. Всього представлено близько 300 фото, які складають 5 тематичних блоків.

Виставку освятили митрополит Білоцерківський і Богуславський Августин та протоієреї Вадим і Михаїл. Із важливою подією в житті Леоніда Бойка привітали радник міського голови Микола Антонюк, голова Міжнародної ГО «Бойове братство без кордонів» Євген Подольонов, представники ГО «Біла Церква разом», директор рекламної групи «4на4» Сергій Істомін, учасники хорового колективу «Вербиченка», кандидат історичних наук Володимир Переєра, учасник бойових дій та військовий журналіст і письменник Анатолій Гай, прес-офіцер 72 ОМБР Роман Чоп.

Леонід Бойко народився у Білій Церкві. Після закінчення школи №1 навчався в Київському технікумі кінофотомистецтва. Проходив строкову службу в прикордонних військах у Забайкальї. У 1990 році закінчив Народний Університет журналістики. У 2009-му отримав вищу освіту в Переяслав-Хмельницькому педагогічному університеті.

Працював у редакціях місцевих газет фотокореспондентом, згодом став головним редактором видання «Спортивна Ківщина».

Член Асоціації спортивних журналістів України та Спілки православних журналістів. Має безліч державних та церковних нагород, член Золотого фонду АСЖУ, переможець в номінації «Золоті пера і голоси АСЖУ», занесений до галереї слави спортивної журналістики. Неодноразовий переможець всеукраїнського конкурсу «Україна Олімпійська» в номінації «За віданість Олімпійському руху». Неодноразовий переможець Міжнародного фестивалю культури та творчості для людей з інвалідністю «Ми є у тебе, Україно!».

Людов Михайлук, завідуюча виставковою залою при бібліотеці №8

У великих народів і мови могутні

За що люди люблять свою мову? Мову не можна любити за щось, її люблять, бо вона просто Рідна, та, яка постійно з тобою, із самінкою повинна бути російська. А кілька років тому в Україні намагалися ввести дів державні!

Мова вже втомилася від таких змущань, але, як справжня українська жінка, все ще відстоює свої права.

Інколи в громадському транспорті можна почути суржик. Він так паплюжить нашу мову і спотворює її! Але ним проблема не обмежується. В маршрутках або таксі часто лунають російськомовні пісні, часом порожні як за змістом, так і мелодією. Невже в нас немає своїх рідних пісень і талановитих співаків?

Трапляється, що в розмові між собою підлітки вживають російськомовні слова-паразити, такі як «тіпа», «блін», «кароче». Ці мовні

товариші з України Іван Сахно...

Оглядаючи будівлю після бою, я помітив, що біля вікна, з якого велася найбільш активна стрілянина, на підлозі лежить німець, котрий ледь чутно стогне. Біля нього – автомат, з дула якого ще виходив дим. Навколо валялися стріляніні гальзи. Це був зовсім юний, 15–16-річний поранений солдат-німчук, із грудей якого сочилася кров. Блідий, в очах блищають слози, пересохлі губи щось шепотіли. І все-таки це був ворог, він убив моого товариша та інших побратимів. Гнів переповнював душу. Я щосили стиснув автомат, проте натиснути на курок не зміг. Що стимало мене? Не знаю. Можливо, я пригадав, як у німецькому полоні не раз на мене був націлений автомат, з дула якого дихала смерть, та мене щось у ті мітті рятувало. Окрім того, я знов, що Гітлер, відчуваючи свою поразку, відправляв на фронт ненавчених 16–17-річних підлітків, які вже в перших боях гинули. Можливо, що цього пораненого німецького солдата спілкала така доля, а його мати, як і моя, день і ніч благала Всешишного про спасіння від смерті її сина. Я, не вагаючись, дістав свій останній перев'язувальний пакет, наклав ворогові пов'язку на рану та викликав санітарів.

Мій вчинок у підрозділі оцінili по-різному. Не знаю, що далі було з тим німчуком. Якщо вижив – розповідатиме дітям та онукам, що таке війна, закон якої – вбивати. Якщо не ти вб'еш ворога – він неодмінно уб'є тебе.

Від тих подій минуло вже багато часу, та мене ще й дотепер не покидає сумнів: чи правильно я вчинив. Адже на війні помилування не буває...

З великим сумом та болем у серці я спостерігаю за не менш страшними подіями війни на сході нашої країни, де вже мої внуки та правнуки захищають від ворога свою Батьківщину.

За їхню Перемогу та спасіння я щиро молю Бога.

Іван Чайка,

ветеран війни,

член Золотого фонду Білої Церкви